

LEŽÍ-LI TI NA SRDCI BLAHO TVÝCH DĚTÍ, DEJ JIM ZKUSIT TROCHU ZIMY A HLADU (Čínské přísloví)

ČÍSLO 24* ROČNÍK VI*19. 6. 2013* (ČAS 1 – ročník XVII* Kurýr ročník VIII)

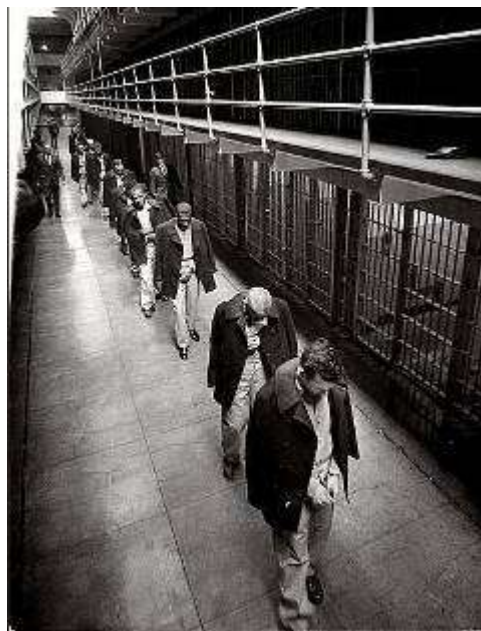
Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: občanské sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Anderle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

NENÍ KMOTR JAKO KMOTR

V této zemi se děje tolik zajímavých věcí, že si člověk nemůže nevzpomenout, že letos uplynulo přesně 50 let od doby, kdy byl uzavřen vyhlášený kriminál Alcatraz u pobřeží Kalifornie. Nefungoval dlouho, pouze mezi lety 1934 až 1963, ale pověst ho předcházela perfektní. V letech 1934 až 1939 zde pobýval známý gangster a kmotr Alphonse Gabriel Capone (1899-1947) přezdívaný také Scarface, pro jeho zjizvený obličej. Měl na svědomí desítky vražd, z nichž mu nebyla žádná prokázána. Pořádek v Chicágu chtěl udělat (a také udělal) i kladenský rodák, starosta Antonín Čermák (1873-1933), čemuž takoví lidé jako byl Al Capone, nebyli zřetelně nakloněni. Nejdříve ho zavřeli za nelegální držení zbraně, ale trest byl příliš malý a kriminál fešácký. Když máte peníze, dá se to vydržet.

Nu a tak se jednoho dne nakrásně přišlo na to, že Capone má dluh na daních asi ve výši 200 000 dolarů, což nebylo nijak moc. Stačilo to na jedenáct let kriminálu, když bdělý soudce den před rozsudkem vyměnil všech 12 členů poroty. Al Capone byl nakonec předčasně propuštěn, neboť onemocněl syfilidou a po propuštění z vězení z něj v podstatě byla troska. Leč našli na něj metr. Je zajímavé, že všechny encyklopedie uvádějí, že v roce 1930 plánoval zahraniční cestu do Čech. Nikde se však nelze dozvědět, co chtěl tady u nás dělat. Do té doby jezdil na dovolenou na poloostrov Hicacos na Kubě (pláž Varadero, která je dnes oblíbeným místem českých turistů). V Alcatrazu skončil také známý George Celino Barnes (1895-1954), zvaný

"Machine Gun Kelly". Ten toho měl na svědomí ještě více než Al Capone, také dostal doživotí. Leč ve vězení se změnil a dostal zde dokonce přezdívkou „Pop Gun Kelly“. Takže na každého se vždy najde nějaký ten metr. V obou případech sehrála vynikající roli americká justice a FBI. Třeba budeme moci jednou něco podobného konstatovat i u nás. Alcatraz byl opředěn pověstí, že z ostrova nelze utéci pro velké množství žraloků, které ostrov obklopují. Byla to fáma, žádní žraloci zde nikdy nebyli. Sídli zde odjakživa velice vzácní vodní ptáci. Na doprovodné fotografii vidíte, jak neradi opouštějí toto vězení poslední jeho obyvatelé v roce 1963. ®

Včera pozdě večer přinesly Novinky.cz následující zprávu

Silná bouřka strhla v Krnově desítky střech. Je to apokalypsa, popsala starostka

Silná bouřka v úterý odpoledne napáchala velké škody v Krnově na Bruntálsku. Ve dvou městských částech Ježník a Kostelec vítr lámal stromy a strhl střechy z několika desítek domů. Uvedla to starostka Alena Krušinová. Podle starostky se mohlo jednat i o tornádo. "Takto mi jev popsali místní hasiči. Potvrzeno od meteorologů to ale nemáme," řekla. Dodala, že celkem v úterý vítr v Krnově zničil střechy až na 40 domech.

Smršť prolétla částí Ježník, kde většinou zničila lesní porost. Zasáhla jen dva domy. Mnohem větší škodu způsobila v nedaleké čtvrti Kostelec.

"Tam může jít až o 40 domů. Je to apokalypsa, katastrofa, spoušť. Střechy leží na silnicích, na autech. Popadané větve a části domů lehce zranily několik lidí. Je poničeno elektrické vedení. Jsme bez proudu," popsala situaci.

Krizový štáb podle ní shání pro postižené rodiny velké plachty, které by překryly nemovitosti bez střech.

ZAJÍMAVÉ POZVÁNÍ

Rádi bychom vás pozvali na letní víkendové **kurzy Školy dovedností a řemesel Takuara** na Smilovickém Mlýně, jen 50 Km od Prahy, uprostřed nádherné přírody. Letošní kurzy budou zaměřené na **stavby z ekologických materiálů jako je nepálená hlína, konopí, či sláma, kamenictví, kovářství, bambus a ekologické zahrady-permakulturu.**

Více informací naleznete na adrese: www.takuara.cz
Za Školu dovedností a řemesel Takuara a Smilovický Mlýn
Eva Machová a Roman Říčař

- 12-14.7. **Stavby z nepálené hlíny** - Petr Suske
- 19-21.7. **Konopné stavby** - Michal Ruman
- 26. -28.7. **Kovářský kurz** - Roman Šimon
- 2-4.8. **Stavby z nepálené hlíny** - Jan Tilinger
- 9-11.8. **Kamenický kurz** - Aleš Truchlý
- 16-18.8. **Práce s bambusem** - J.Tilinger a E. Machová
- 23-25.8. **Úvod do permakultury** - Miroslav Jílek
- 30.8. -1.9. **Slaměné stavby** - Jakub Wihan

Trutnov letos píchne do vosího hnízda

Uctí oběti odsunu

Trutnov bojující. Loni pořadatelé a účinkující včetně Evy Pilarové, Johna Calea či Jiřího Lábusa podpořili vězněné ruské punkerky z Pussy Riot.

Trutnovský Open Air Music Festival nezapře své kořeny v undergroundu a Chartě 77, neboť letošní věnování „obětem krvavého odsunu“ po 2. světové válce může mnohé nadzvednout ze židlí. Věnováními je patriarcha zdejších rockových přehlídek přezdívaný Český Woodstock pověstný, v minulosti složil hold chartistům, Karlu Krylovi, Václavu Havlovi, obětem plamene či Tibetu.

„Před několika lety jsme festival věnovali siru Wintonovi, který za druhé světové války zachránil stovky židovských dětí před plynovými komorami. Letos chceme připomenout poválečné oběti z 'druhé strany' divokého odsunu. Osudy obyčejných lidí, kteří se mnohdy provinili jen tím, že byli jiné národnosti,“ uvádí Martin Věchet, (na snímku vpravo) zakladatel jednoho z nejstarších českých festivalů, který letos bude v areálu Na Bojišti od 15. do 18. srpna.

Věchet připomíná, že na mnoha místech naší republiky docházelo k poválečným vraždám, násilnostem a nespravedlnostem i na nevinných lidech. „Chamtivost a msta hrály nemalou roli, stejně jako i fakt záboru Sudet Německem, kdy byla naopak vyhnána řada Čechů, nemluvě o Židech.“ „V Sudetech po odsunu v podstatě vyrostla jedna generace v cizích chalupách, probouzela se v cizích peřinách a jedla z cizích talířů. Poválečná frustrace se dá pochopit, pohnutky se dají pochopit, ale kolektivní vinu odmítáme,“ doplňují pořadatelé v oficiálním prohlášení, publikovaném v pátek.

Trutnovský festival si po dobu své více než dvacetileté existence zakládá na tom, že není pouhou hudební přehlídkou vzešlou z undergroundu, ale také akcí s duchovním přesahem. To dokládají

tradiční ekumenické bohoslužby, tábory indiánů, neziskové organizace i Hare Krišna. S letošním věnováním souvisí, že i festival se odehrává v bývalých Sudetech, které poválečné vyhnání silně ovlivnilo. „Trutnov se jmenoval Trautenau a je stejně jako zbytek Sudet poznamenán vysídlováním, vykořeněností a nezaměstnaností. České pohraničí bylo násilně dosídlováno lidmi bez vztahu k místu, kteří většinou přicházeli jen rabovat, drancovat a po pár letech odešli jinam. Po odsunu zde téměř nikomu nic nepatřilo a polistopadové restituce zde byly minimální. Stopy po odsunu jsou patrné dodnes i v myšlení, a to natolik, že v podobě jakéhosi vymyšleného strašáka ovlivnilo prezidentskou volbu,“ připomíná Martin Věchet. A má i důkaz.

Na okraji Krkonošského národního parku byly Sklenářovice. Z prosperující obce s více než 200 obyvateli, dvěma hostinci a školou zůstaly po válce jen zarostlé základy domů. „Dnes tu žije ve velmi alternativních podmínkách jeden člověk: pastevec se svým stádem koz,“ dodává Věchet. Je si vědom, že téma odsunu je stále živé, a tak věnování jeho obětem může vyvolat silné emoce. „Chápeme pohnutky, které k odsunu vedly, ale odmítáme i zažitou pohodlnou představu o zlých Němcích a hodných Čechách. O spravedlivých gardistech s rudočernými páskami, kteří se později stali v řadě případů členy komunistické StB a národních výborů. Oběti a jejich potomci dosud nazývají odsun vyhnáním,“ uvádějí pořadatelé v prohlášení. Trutnovský festival také právě zahájil na svých webových stránkách předprodej vstupenek na dobírku, a to za stejnou cenu jako poslední tři roky, to jest za 980 korun. Při objednání 11 vstupenek je jedna zdarma. V předprodejích a na místě pak bude jejich cena vyšší. Stanování i parkování je zdarma. „To by potom přeci nebyl Woodstock!“ říkají s úsměvem pořadatelé.

Většinu jmen programu stále ještě Trutnov drží pod pokličkou. V minulých týdnech zveřejnil, že festival bude zahajovat britský bluesman John Mayall. Chybět nebudou ani festivalové stálíce Plastic People of The Universe, Jiří Schmitzer, Petr Linhart, Čokovoko, Vlasta Třešňák Band, Kazety, Mňága a Žďorp, Sto zvířat nebo Majerovy brzdové. (Dle MF DNES).

Podpořte finalisty Stromu roku 2013 i péči o ně

Pomozte svým hlasem rozhodnout, který z 12 finalistů se stane Stromem roku 2013. Na nových stránkách www.stromroku.cz si můžete prohlédnout fotografie stromů i přečíst jejich jedinečné příběhy. Pokud si vyberete svého favorita, můžete mu poslat DMS nebo pro něj sbírat podpisy na hlasovací archy. Anketa je charitativním projektem, a proto je hlasování zpoplatněné. Svým hlasem. Tak zároveň podpoříte konkrétní strom a přispějete na jeho péči či péči o stromy v jeho okolí. Výtěžek hlasování totiž navrhovatelé použijí k odbornému ošetření stromu, výsadbám nových nebo vytvoření informačních materiálů o stromu (např. infotabule) podle toho, co si zvolili. Vše v místě, kde finalista roste. Hlasování potrvá až do 10. října. Výsledky ankety zveřejníme 18. října u příležitosti Dne stromů. Budeme rádi, pokud finálové stromy, mnohdy památné, podpoříte. Potřebné informace o tom, jak hlasovat, jsou dostupné na www.stromroku.cz. Můžete se stát také fanouškem ankety Strom roku na Facebooku. *Pěkné červenové dny přeje tým ankety Strom roku*

Z důvodů, které naprosto neskrýváme, se přimlouváme za tohoto finalistu:

POBĚŽOVICKÁ LÍPA

Památná lípa malolistá roste u silnice z Poběžovic do Hostouně, hned naproti vchodu do hřbitova. Patří mezi nejmohutnější lípy v Českém lese a chráněna je od roku 2001. Kolem stromu procházejí všichni, kdo chodí na hřbitov zavzpomínat na své blízké. Lípa tak pravděpodobně pamatuje i pohřeb Heinricha Coudenhove - Kalergi, jehož syn Richard hrabě Coudenhove – Kalergi, československý občan, se stal zakladatelem Panevropské unie, a svou činností značně ovlivnil vznik dnešní Evropské unie. Nedaleko lípy stojí boží muka a v pozadí se táhne hřeben Českého lesa spolu s Herštejnem a Lysou horou

Zdeněk Nejedlý a Adolf Hitler

Jakkoli by se titulěk mohl zdát poněkud nadnesený, není tomu tak zcela. Nedávno udělalo nakladatelství Paseka (jako vždy!) úžasnou věc vydáním knihy Jiřího Křesťana „Zdeněk Nejedlý“ s podtitulkem „politik a vědec v osamění“. Nemusím dodávat, že jde o mistrovské autorovo dílo, jehož téměř šest set stran člověk čte jedním dechem. Někdy jsem měl dojem, že autor Nejedlému straní více, než by si zaslouhoval, ale v tomto směru je třeba ctít autority, jíž Jiří Křesťan nesporně je.

Zmíněná kniha velice podrobně a místy až objevně popisuje stav kulturní, sociální a společenské situace v našich zemích na přelomu 19. a 20. století, za první republiky, za války a dlouho po ní. Mnohá fakta jsou málo známa. A to jsme již u toho, co avizují v titulku.

Zdeněk Nejedlý se s Adolfem Hitlerem osobně setkal pouze jednou v životě. Na stejné místo je v roce 1933 přivedl zájem o hudbu, který nelze upřít ani Hitlerovi. Autor onu epizodu opisuje takto:

„Za hudbou milovaných mistrů cestoval Nejedlý i do zahraničí. Podle vzpomínky Josefa Plavce se jeho učitel v roce 1933 na wagnerovských slavnostech v Německu na banketu setkal s jiným ctitelem geniálního skladatele – Adolfem Hitlerem. Profesora z Prahy tehdy zaujalo, jak nejmocnějšího muže Německa směšně uctívaly paničky z lepší společnosti. Přijdou ovšem doby, kdy sám Nejedlý podlehne kouzlu podobných falešných projevů úcty...“

Jeden ze zásadních sporů českých intelektuálů ve třicátých letech byl velice intenzivně veden v tom smyslu, zda Stalin skutečně masově vraždí své odpůrce, či zda překovává pouze drobné překážky při výstavbě geniálního díla. To k nám již docházely zprávy o „stalinských procesech a čistkách“.

Bohužel, hodně intelektuálů i politiků (mezi nimi byl i Nejedlý) uvěřilo tomu, že jde o budování jakéhosi vyššího řádu, které se bez obětí neobejde. Marné bylo vysvětlování ruských emigrantů, které byl (jak píše autor) Beneš ochoten obětovat na oltář jednoho z jeho snů – navázání diplomatických vztahů se sovětským Ruskem. Což dával sovětům jednoznačně najevo. Výsledkem bylo mimo jiné i pozdější masové zatýkání „zrádců Velké říjnové revoluce„ (ruských emigrantů z dvacátých let). Dělo se tak na našem území již v květnu 1945 orgány NKVD, které kráčely hned za postupující Rudou armádou.

Obětí hrůzného režimu bylo nepočítaně, jsou mezi nimi i mnohá česká jména. A málem se mezi těmito oběťmi objevil i Zdeněk Nejedlý. Na počátku okupace byl ilegálně dopraven do Sovětského svazu, kam za ním přijela i jeho rodina. Zde se mu dostalo poct nebývalých a také vysokých akademických hodností.

Jenže na jaře roku 1941 se zapletl do diskuse týkající se referátu profesorky Milicy Něčkinové na téma „*Proč Rusko vstoupilo na cestu rozvoje kapitalismu později než jiné země*“. Její referát, přednesený 13. února 1941 v Historickém ústavu sovětské Akademie věd vzbudil v místech nejvyšších značnou nelibost. Tak velkou, že začalo jít o život. Nejen autorce, ale i těm, kdož se k jejímu referátu vyslovili spíše kladně. Tedy i Zdeňku Nejedlému.

V té době, válka neválka, se v Zemi sovětů odpůrci popravovali neustále. Což v tamních končinách v poněkud zmenšené míře funguje dodnes. Ano, Nejedlému šlo o život. Autor to popisuje takto:

„Těžko se dohadovat, jak by se aféra dále vyvíjela. V ústavu a možná i v celé akademii se zřejmě chystala čistka, byly sestavovány seznamy pracovníků. Roztáčející se soukolí bylo zastaveno nečekaným zásahem „ velkých dějin“ – Hitlerova třetí říše 22. června napadla Sovětský svaz. Jakkoli absurdně to zní, možná v tu chvíli vyrval Hitler Nejedlého ze spárů stalinské moci a

zachránil mu život. Jeden Wagnerův obdivovatel zachránil druhého, ale ten se přesto okamžitě postavil do boje proti němu“.

Takže to bylo druhé setkání Nejedlého s Hitlerem, byť poněkud neosobní. Křesťanovu knihu můžeme v jejím kontextu číst také jako historii sovětského diplomatického nátlaku na Československo předválečné i poválečné. O takřka servilních postojích prezidenta Beneše v třicátých letech jsme četli již jinde.

Ale o tom, jak sověští diplomaté zasahovali přímo do kádrových otázek redakcí novin, do toho co a jak o Sovětském svazu psát, se toho stále ví moc málo. I o tom, jak jim některé, jinak uctívané osobnosti naší politické a kulturní fronty, tak říkajíc „zobaly z ruky“. Bohužel. Z toho, co se ve znamenité Křesťanově knize dozvíme, mrazí ještě dnes. Zejména, když víme, že ve hře jsou i dnes v podstatě stále stejné síly. Tedy, alespoň na jedné straně určitě.

Vzpomenu si na to vždy, když liji do bezedné nádrže mého auta další benzin.

(le)

POZVÁNKA NA DNEŠNÍ DEN

Tematická středa Sdružení monarchistů Brno se koná již ve středu 19. 6. 2013 v 18 hodin v prostorách Klubu zastupitelů města Brna na Mečové ulici č. 5 v Brně.

Jan Schánělec bude přednášet na téma

Kam se podělo rakušanství na Moravě a v Čechách?

Koreferát přednese dr. Luděk Šubert. Následovat bude diskuse. Všichni zájemci jsou srdečně zváni. S textem se můžete předem seznámit na stránkách sdružení:

<http://csm.sdruzenimonarchistubrno.webnode.com>

Za Sdružení monarchistů Brno: J. S. Pospíšil a dr. L. Šubert

POCTA OLZE HAVLOVÉ NA FESTIVALU UNITED ISLANDS

Na desátém ročníku největšího pražského festivalu se připomenou nedožitě 80. narozeniny Olgy Havlové. Dne 11. července 2013 by se Olga Havlová dožila 80 let. Nadace Olgy Havlové, někdejší přátelé a spolupracovníci Olgy společně s United Islands České Spořitelny připravili na 21. června programový blok, věnovaný vzpomínce na Olgu Havlovou. Festival United Islands se koná 20. – 22. června v pražském parku Ladronka.

„Jak jinak vzpomenout na paní Olgu, než hudbou a divadlem, které milovala. Ale ani ti nejmladší návštěvníci festivalu se nebudou nudit,“ slibuje Milena Černá, ředitelka Výboru dobré vůle - Nadace Olgy Havlové a dodává: „Přijďte s námi vzpomenout na život a dílo této mimořádné osobnosti!“ Na Poctě Olze Havlové vystoupí The Plastic People of The Universe, Vlasta Třešňák, Divadlo na Tahu, divadelní sbor Gymnázia Olgy Havlové, šansoniérka Sylvie Krobová a Už jsme doma (v současné sestavě) spolu s bývalým kytaristou F. P. B. i Už jsme doma s Romkem Hanzlíkem. V rámci pocty se uskuteční i výstava „Olga Havlová ve fotografiích a vzpomínkách“ ostravského gymnázia Olgy Havlové a Občanského sdružení PANT, která je mozaikou vzácných dobových fotografií a vzpomínek přátel, spolupracovníků i lidí, kteří Olgu potkali, a vzácné setkání jim utkvělo v paměti. Vernisáž výstavy proběhne 21. června 2013 v 13 hodin na Ladronce.

I přes komplikace spojené s náhlou změnou lokality areálu se největší pražský festival United Islands České spořitelny bude konat v plném rozsahu. Díky vstřícnému postoji MČ Praha 6 se areál přesune do parku Ladronka. Na festivalu vystoupí 195 hudebních projektů na 7 venkovních scénách a 9 klubech, kde bude program pokračovat po 22 hodině. Festival United Islands České spořitelny se koná 20. – 22. června v Praze a slaví 10. narozeniny.

Rok Olgy Havlové

Pocta Olze Havlové se koná v rámci Roku Olgy Havlové, který vyhlásil Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové v lednu. Rok začal v lednu mší svatou za Olgu Havlovou v Katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha, kterou sloužil biskup Václav Malý. Ve spolupráci s Gymnáziem Olgy Havlové v Ostravě byla připravena putovní výstava fotografií o životě Olgy Havlové, která je určena pro střední školy. Také v Prachatické knihovně se v létě uskuteční podobná výstava. V rámci vzpomínkového roku také vznikla publikace se vzpomínkami na paní Olgu. Na Olgu Havlovou vzpomínali její bývalí spolupracovníci, přátelé, osobní ochránci nebo dobrovolníci Nadace Olgy Havlové. Do příprav vzpomínkových akcí se zapojilo Divadlo na Zábradlí, Knihovna Václava Havla, Originální videožurnál, Palác Akropolis, přátelé a pamětníci Olgy Havlové.

Olga Havlová (1933 – 1996)

Olga Havlová se celý život neúnavně věnovala vytváření podmínek pro vznik občanské společnosti. Tento odkaz zanechala i nadaci, kterou v roce 1990 založila v tradici Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Hlavním cílem Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové je pomáhat lidem se zdravotním postižením, lidem opuštěným a diskriminovaným v jejich začlenění do společnosti. Paní Olga za přínos občanské společnosti obdržela řadu významných českých a zahraničních ocenění: v roce 1991 norská nadace Stiftelsen Arets Budeie udělila prestižní cenu „Žena roku 1991“, v roce 1995 v Nizozemsku převzala dětskou cenu „baronka ze Země všech časů“, byla oceněna medailí Přemysla Pittra a stala se „Ženou roku 1995“ České republiky. O dva roky později jí byl in memoriam propůjčen Řád Tomáše Garrigua Masaryka za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva. V roce 1995 byla Olga Havlová podle průzkumu veřejného mínění pokládána za nejvýznamnější ženu republiky, stala se autoritou i v cizině. Její zásluhou přestali být postižení „neslušným“ tématem.

UVEDENÍ VÝSTAVY O OLZE HAVLOVÉ

Občanské sdružení PANT a Gymnázium Olgy Havlové v Ostravě-Porubě pořádají neformální zahájení výstavy Olga Havlová ve vzpomínkách přátel a fotografiích Bohdana Holomíčka. Vernisáž se uskuteční v rámci pražského hudebního festivalu United Islands České spořitelny v pátek 21. června 2013 ve 13 hodin na Ladronce a bude součástí scény, která je celý den věnována 80. výročí narození Olgy Havlové. Výstava bude zahájena za přítomnosti tvůrců z Občanského sdružení PANT, fotografa Bohdana Holomíčka a zástupců Výboru dobré vůle - Nadace Olgy Havlové. Výstava bude v Praze k vidění dva dny, a to 21. a 22. června 2013. Je mozaikou vzácných dobových fotografií Bohdana Holomíčka a vzpomínek přátel, spolupracovníků i lidí, kteří Olgu potkali, a vzácné setkání jim utkvělo v paměti. „Na ploše dvanácti výstavních panelů není možné zachytit lidský život v jeho neopakovatelné pestrosti, což o životní pouti Olgy Havlové platí dvojnásob,“ říká autor výstavy Petr Šimíček. „Výstava je určena především žákům a studentům, a proto jsme se zaměřili na zásadní životní situace Olgy Havlové, na místa, údobí a především na osobní, lidský rozměr jejího portréту.“ Většina panelů je uvozena stručným shrnutím vybrané životní kapitoly a jejím zasazením do dobového kontextu. Výstava vznikla v rámci projektu Moderní dějiny do škol, který je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky, a navazuje na sérii úspěšných putovních výstav Občanského sdružení PANT, které v tomto i minulém školním roce připravilo pro žáky základních i středních škol.

VYJDOU TAKÉ SUDETSKÉ OSUDY

jako jubilejní osmdesátá publikace vlastivědného nakladatelství

MORAVSKÁ EXPEDICE® , kmenové nakladatelství občanského sdružení Vlastenecký poutník, připravilo pro své čtenáře na rok 2013 několik zajímavých publikací. V těchto dnech vychází ve dvoutisícovém nákladu publikace (překlad z chorvatštiny) s názvem **UČENÍ OHNĚ – jako osud a jako cesta k sebepoznání**, která je zajímavým náhledem do psychologie osudu lidí a různých možných výkladů jejich motivací. Po prázdninách vyjde drobná Knížečka **EMA MÁ MÁMU s podtitulem 120 let školy v Litultovicích** (viz její obálka).

Mezitím vyjdou ještě dvě drobné vlastivědné knihy tykající se **Jeseníků a jižních Čech** a na konec roku nakladatelství připravuje svoji 79. publikaci **CESTAMI LESNÍMI OD LYSÉ AŽ PO RADHOŠŤ**. Jde o vyprávění a vzpomínky pamětníků, lesníků a myslivců, kteří zasvětili své životy službě beskydským lesům. Známé i neznámé lesní cesty, myslivecká latina, lesní stavby, zajímavé i záhadné památky, obyvatelé lesů i okolních vsí. Od Lysé až po Radhošť a také přes Ondřejník. Obsahově zcela originální publikace, znovu a znovu objevující tuto specifickou část Beskyd lemovanou

obcemi Frýdlant nad Ostravicí, Ostravice, Pstruží, Čeladná, Kunčice pod Ondřejníkem, Trojanovice, Frenštát pod Radhoštěm, Tichá, Kopřivnice, Kozlovice, Lhotka a Metylovice. Vyjde v pěkné grafické úpravě, ve formátu A4. v tvrdých deskách v nákladu 2 000 kusů. Třetinu textu budou tvořit zajímavé fotografie a neobvyklé mapky. Mohla by se stát zajímavým vánočním dárkem pro všechny, kdož milují les, hory, lesníky, myslivce a Beskydy obzvlášť.

Nakladatelství vydává knihy od roku 1993, takže v letošním roce dovršuje 20. let nakladatelské a vydavatelské činnosti. Celých dvacet let zde vycházejí především vlastivědné publikace týkající se obcí a regionů. Jubilejní publikace, která vyjde rovněž na konci roku 2013, má název SUDETSKÉ OSUDY. Půjde o medailony málo známých a často zapomenutých osobností, jejichž činnost snese evropské či světové měřítko. K objasnění záměru této publikace otiskujeme autorův prolog, jímž bude kniha uvedena:

Prolog

aneb několik minipříběhů úvodem

První polovina dvacátého století byla krutě poznamenána dvěma světovými válkami. Dá se s jistotou nadsázkou říci, že ještě dnes žijeme stále v dobách poválečných. Neustále nás dostihují traumata a temné stíny, jako následky to oněch událostí.

Jedním z plodů prvního střetu válečného byl i rozpad rakouské monarchie a vznik nových států. Byl to logický důsledek, a jak pozdější historie ukázala, oprávněný. V novém československém státě se ale také razila hesla „Pryč od Vídně“ a „Pryč od Vatikánu“. Současně s tím byla hospodářsky i politicky postižena česká šlechta. A tak došlo mimo jiné k tomu, že se zapomnělo na mnohé vynikající osobnosti, které patřily k Vídni, nebo k Vatikánu, nebo ke šlechtě, případně ke všemu dohromady. Mnozí z těchto lidí se bohužel nedostali do čítanek.

Když opadly vlny nadšení ze změn po první válce, přišla světová krize a posléze druhá válka světová. Poměry, které u nás nastaly po roce 1945, znemožnily, aby se do čítanek dostaly další osobnosti, třeba jen proto, že jejich řečí mateřskou byla němčina.

Po padesáti letech hnědé a rudé totality (1939-1989) se zdálo, že s rozvíjející demokracií vzpomeneme i těch, které jsme do naší oficiální historie vůbec nepouštěli a když, tak pouze okrajově.

Nestalo se tak. Důvodů, proč se tak nestalo je mnoho. Na jejich popis by nestačila jedna kniha. Není to ani záměrem knihy této. Situace je přece jen trochu lepší. Díky nastupující mladé generaci historiků a díky úžasným aktivitám občanským, jsou odkrývány vrstvy po vrstvách vzpomínky na minulost. Začíná se psát o životě lidí, kteří byli příkladem a vzorem svým současníkům, avšak bylo jim znemožněno, aby byli příkladem a vzorem generacím pozdějším. Byli nám jaksi zamlčeni. A především o jejich životech si přečtete dále.

A v úvodu snad jen několik minipříběhů.

Existuje jedno takové krásné městečko pod Krušnými horami. Ty, ať byly v minulosti jakkoli krušné, dokázaly se během staletí vyzdobit mnoha kouzelnými malými městečky. Jeden drobný příběh začíná právě v jednom z nich.

Někdy koncem 19. století žil v Jablonci nad Nisou sklář Heinrich Schulz. Jeho prvorozený syn Heinrich, budoucí dědic slušně prosperující sklářské firmy, se v roce 1920 na jakémsi turistickém výletě poznal se slečnou Hildegardou. Ta byla jedinou dcerou Gerharda Klause, majitele statku v onom zmíněném městečku, pár set kilometrů jihozápadně od Jablonce nad Nisou. A tak se stalo, že Heinrich Schulz mladší nepřevzal rodinnou firmu, oženil se a žil daleko od domova. A posléze v roce 1927 se stal tatínkem půvabné dívky, která dostala jméno po mamince.

V květnu roku 1945 osmnáctiletá, krásná dívka Hildegarda, osiřela. Ten den, kdy někdo zastřelil její rodiče, byla u kamarádky v sousední obci. Její tatínek byl za války úředníkem na gestapu a pravděpodobně musel zemřít, protože toho věděl hodně o místních lidech, kteří byli během války více než příčinniví. Takových příběhů přinesla poválečná doba mnoho.

Počátkem roku 1946 se v onom městečku stal neomezeným pánem jakýsi Jan Pivoňka, předválečný komunista z Berouna u Prahy. Stal se zde vedoucím pošty, předsedou komunistů a šéfem revolučního národního výboru. Stárnoucí muž, který neměl u žen nikdy štěstí, se sirotka Hildegardy ujal. K jeho cti je třeba říci, že Hildegardu ještě téhož roku učinil svojí ženou, čímž ji zachránil od vyhnání, které na ni původně čekalo.

Co si o tom tehdy myslela Hildegarda Pivoňková, těžko říci. Osobně si ji pamatuji z doby o sedm let později. Tehdy roznášela v onom městečku poštu a byla známa tím, že se nikdy nenaučila pořádně česky. Což jí v té době nikdo nevyčítal. Byla milá, dovolím si říci, že i stále půvabná, ačkoli do té doby stačila dát život třem dětem. S jejím nejstarším, Jardou Pivoňkům, jsem se později jako kluk kamarádil; bydleli v naší ulici, nedaleko nás. Jinak si toho moc nepamatuji. Ale na jeden den nezapomenu. Dnes vím, že to byl 6. březen roku 1953.

Šel jsem ráno do školy, když mě u nás v ulici potkala listonoška paní Pivoňková. Zcela náhle a spontánně mě objala a doslova si mě přitiskla na své mohutné poprsí. Plakala a říkala mi: Petříčku, soudruh Stalin umřel.

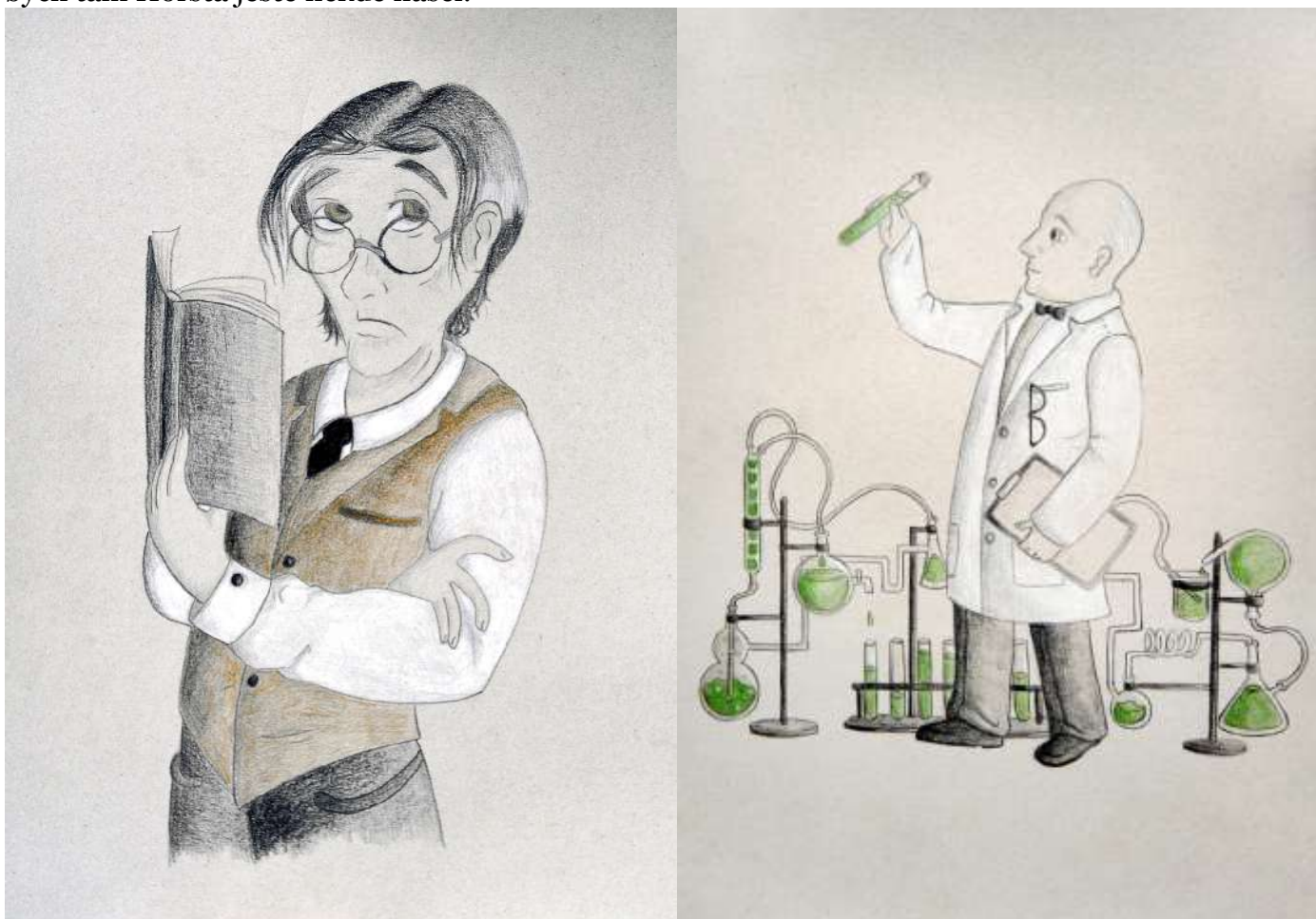
Nerozuměl jsem tehdy jejímu zoufalému štkání ani za mák.

Plakala nad smrtí muže, který byl jedním z aktérů velice bolestných událostí poválečných. Který tolik ublížil těm, z jejichž rodu pocházela. Stačilo osm let, aby se dostala na jiný břeh života i myšlení. Nás děti čekalo období zmatků, nepochopení a potlačování základů lidství.

O padesát devět let později, v roce 2012, jsem se začel do knihy našeho snad nejznámějšího písčícího exulanta, doktora Oty Ulče „VELIKÁNI a maliKÁNI“. Na straně 20 této zajímavé knihy píše: „V březnu 1953 Stalin umřel a konečně tak prokázal své lidství“.

Dávno vím, kdo to byl soudruh Stalin i jeho pohrobci. Dnes toho také díky dlouholetému studiu a publicistické činnosti vím hodně o historii Evropy. A pochopitelně také i o sudetských Němcích. Se svými vrstevníky, tenkrát dětmi, se v mnoha názorech na různé dějinné peripetie doby někdy neshodujeme. Bohužel se o tomto často neshodneme ani s dětmi jejich dětí. A přitom otázka soudruha Stalina je nám jasná. Leč kupodivu, problematika sudetských Němců nás často rozděluje. Také proto vznikla takto kniha, popisující osudy mnoha těch, které nemůžeme dávat všechny do jednoho pytle, jakkoli nás to učili a jakkoli se o to ještě dnes mnozí snaží.

Ve druhé třídě jsem měl kamaráda. Jmenoval se Horst Kunz a jeho maminka uměla pouze německy. Bydleli u řeky, v domku se zahradou, kousek od mého bydliště. Horstův tatínek se nevrátil z války a dodnes nevím, proč nebyla jeho maminka zařazena do poválečného transportu. Hrávali jsme si s Horstem u nich na zahradě, neboť v okolí nebydleli žádní moji vrstevníci. Jeho maminka nám vždy připravila na tehdejší dobu opulentní svačinu. Kávu z melty s trochou mléka a většinou nějaký štrůdl nebo palačinku. Vždy na nás volala z okna, že je svačina připravena. Nerozuměl jsem tomu, co říkala, ale cítil jsem z jejích slov vždy úžasnou vřelost a lásku. Instinktivně jsem rozuměl i jejím průpovídkám, které pronášela, když se točila kolem kuchyňského sporáku a nabízela mi různé pochoutky. Konec konců slova štrůdl a palačinky znějí v obou jazycích stejně. Později se jejich tatínek vrátil ze zajetí a Horst s maminkou odešli do Německa. Možná, že bych tam Horsta ještě někde našel.

Před pár lety jsem doprovázel jednoho známého z Německa na hřbitov. Ve větším slezském městě v Jeseníkách je na místním hřbitově pochováno několik generací jeho předků. Ne všechny jejich hroby se však zachovaly. V okolí kaple, která stojí u hřbitova, je dnes poměrně velká louka. Stojí

na ní socha rudoarmějce, postavená někdy v poválečných letech. Můj známý se u ní zastavil, sklonil hlavu a pronesl pro mě tehdy nepochopitelnou větu. Dobrý den strýčku Gerharde. Dostalo se mi poté vysvětlení. Na místě oné louky bylo kdysi pohřební místo jeptišek z nedalekého kláštera. Onkel Gerhard byl místním farářem a když někdy před druhou válkou zemřel, pohřbili ho uprostřed hrobů jeho farníků. Jenže po válce se hroby německých jeptišek jaksi nehodily. Celá část hřbitova byla vybagrována a posléze zde vznikla tato louka. Kde byly jednotlivé hroby, dnes již nikdo neví. Rodina mého známého ví ale zcela přesně, že hrob strýčka Gerharda byl v místě oné sochy, která pochopitelně za nic nemůže.

V Evropě je mimo jiné také hodně hřbitovů. Často se ocitáme v blízkosti hrobů, jejichž jména na náhrobcích nám bohužel nic neříkají. Následujícími texty chceme pouze některá jména připomenout. A vyprávět osudy jejich nositelů. Tedy především těch, kteří si zaslouží, aby byli součástí našich poznání. Byť se tak stane s mírným zpožděním.

Petr Andrlé

A kresby v textu? Ta první se týká příběhu s názvem KNIHKUPEC, KTERÝ SE NEBÁL HITLERA. Ta druhá ilustruje příběh s názvem MUŽ, KTERÝ ZALOŽIL DYNASTII AMERICKÝCH VĚDCŮ - CHEMIKŮ .

V prvním příběhu se poznáme s knihkupcem Eduardem Schlusche. Ten se se narodil 12. října 1894 jako osmý z devíti dětí kartáčníka Schluscheho v Horním Benešově. V roce 1901 se rodina přestěhovala do Bruntálu. Otevřel si na náměstí v Bruntále knihkupectví a současně založil vlastní nakladatelství... Již v roce 1934 vydal pastýřský list německých biskupů „Odejďte se zbrojí Boží“, v němž biskupové varovali před nacismem. V roce 1937 ve velkém nákladu vydal encykliku papeže Pia XI „Mit brennender Sorge“, která byla pro svůj výrazně protinacistický akcent v Německu zakázána. Vytiskované texty Schlusche osobně pašoval různými cestami na mnoho míst v Německu. Ze Sudet nebylo do Německa daleko a tak mladý knihkupec vycházel většinou v noci na několik dní do Německa s pěkně těžkým zavazadlem. Obcházel fary a školy a všude si po jeho odchodu mohli přečíst text papežské encykliky. Kupodivu se mu podařilo uskutečnit asi deset takových propagačních cest, při nichž roznesl stovky tištěných textů, které se v Německu dále rozmnožovaly. Knihkupci a vydavatelé, tedy lidé od knih, patřili vždy většinou mezi pokrokaře. I když paradoxní výjimkou byl jistý karlovarský knihkupec. Konec našeho hrdiny byl smutný....

V druhém příběhu sledujeme neuvěřitelné osudy bruntálského rodáka Ernsta Berla. Vzdělaný chemik, obdivuhodný muž ze známé podnikatelské rodiny Berlů. Od roku 1919 pracoval jako profesor chemické technologie a elektrochemie na univerzitě v Darmstadtu. Jeho jméno nese dodnes Institut makromolekulární chemie ERNSTA BERLA při Technické univerzitě v Darmstadtu. V roce 1933 uprchl před nacismem do USA. Byl jmenován profesorem na Carnegie Institute of Technology v Pittsburgu. Zde se zabýval mimo jiné nitrací celulosy, přípravou aktivního uhlí a elektrolytickou výrobou vody. Získal zde i několik patentů. Jeho podobizna visí dodnes v univerzitní dvoraně. Syn Ernsta Berla patřil k nové generaci amerických vědců zabývajících se palivy do kosmických lodí.

Kresby jsou dílem spolupracovnice nakladatelství Veroniky Dudové. Mladá nadaná výtvarnice bude ilustrovat celou knihu.

Občanské sdružení Holos a městská
část Opava-Vlašovičky vás zvou
na oslavu slunovratu v rytmu bubnů,
v záři ohně a tajemna

Svatojánské slavnosti

Sobota 22. června, Opava-Vlašovičky

Program:

10:00 - stavba vatry a horkovzdušné pícky (na hřišti u hospody)

14:00 - výtvarné dílny (HOLOS Centrum, M. Dolanské 12; 30 Kč)

20:00 - slavnostní zapálení vatry, společné bubnování, rituály vítání léta,
vypouštění horkovzdušného balónu, hledání svatojánského
pokladu. (na hřišti u hospody; 100 Kč; děti a handicapovaní zdarma)

HLAVNÍ HOST VEČERA: manželé Kratochvílovi /hudebníci, bubeníci/
Na akci možno přinést vlastní buben, chřestítka všeho druhu, didžeridu,
fujaru a další etnické nástroje. Vše sladíme svými srdci.

Při nepřízní počasí večerní akce proběhne v KD v Opavě - Vlašovičkách. Výtěžek z akce bude
věnován hostům na podporu práce s handicapovanými dětmi. Děkujeme.

„SRDEČNĚ ZVEME DO SPOLEČNÉHO KRUHU“

V EVROPĚ existují tři modely vymáhání dluhů: německý, švýcarsko-britský a český.

Hádejte, který je lepší?

NĚMECKO: Dluh např. 1020 Kč; Soudní poplatek 576 Kč; Náklady právního zastoupení v nalézacím řízení 744 Kč; Náklady právního zastoupení v exekučním řízení 372 Kč; Odměna exekutora 595 Kč. CELKEM 3307 Kč (v přepočtu). Německý model funguje třeba v Polsku.

POLSKO: Dluh např. 1020 Kč; Soudní poplatek 180 Kč; Náklady právního zastoupení v nalézacím řízení 360 Kč; Náklady právního zastoupení v exekučním řízení 423 Kč; Odměna exekutora 530 Kč. CELKEM 2473.

Švýcarsko-britský model: Dluh např. 1020 Kč; Soudní poplatek 292-710 Kč; Náklady právního zastoupení v nalézacím řízení 0 Kč; Náklady právního zastoupení v exekučním řízení 0 Kč (přiznává se až od určité výše dluhu, v Británii 150 000 Kč); Odměna exekutora 420-835 Kč. CELKEM 2565 Kč

A teď ČESKÁ REPUBLIKA: Dluh např. 1020 Kč; Soudní poplatek 400 Kč; Náklady právního zastoupení v nalézacím řízení 5220 Kč; Náklady právního zastoupení v exekučním řízení 2920 Kč; Odměna exekutora 7800. CELKEM 17 360 Kč

Daniel Hůle z organizace Člověk v tísni: "Každý rok musejí lidé na vymáhání zaplatit 40-60 miliard korun.

To je astronomická částka, která jde advokátní lobby. V září 2011 jsem na jednání se zástupci ministerstva spravedlnosti prezentoval, jak náš systém vymáhání pohledávek funguje.

Přítomný švýcarský expert řekl, že vůbec nevěří, že je něco takového v Evropě možné. Proč o tom v médiích vůbec nic není. Média včetně veřejnoprávních tu nejsou, aby hájila zájmy lidí. Systém úvěrů, model exekucí, Kalouskova snaha mít deset heren v každé ulici, vliv médií na společnost, to vše ruinuje statisíce jednotlivců i rodin. V čím větších problémech lidé jsou, tím jsou manipulovatelnější“.

„Prý by stačilo vzít rozum do hrsti. Ale jak, když je hrst plná bankovek?“

Toto je první názor týkající se povodní. Z četné povodňové diskuse přetiskujeme další dva zajímavé názory:

JSOU POVODNĚ ZA NÁMI? NIKOLI, JSOU PŘED NÁMI!

Európa musí zastaviť vysušovanie krajiny ak nechce ďalšie povodne. To, čo sa deje s počasím na nemecko-rakúsko-českom pomedzí, vyvoláva zdesenie. Prívalové dažde majú problém ustať a na Prahu sa ženie ďalšia povodňová vlna. Opakujú sa dramatické povodne z rokov 1997 a 2002. Obávam sa však, že podobne ako po povodniach v rokoch 1997 a 2002 sa bude hovoriť najmä o odstraňovaní následkov a nie ich príčin. A tiež o tom, že človek nedokáže ovplyvniť priestorové i časové zmeny v rozdelení zrážok. Život sa postupne opäť dostane do bežných koľají, až kým nás opäť neprekvapí ďalšia ničivá povodňová vlna. Keďže si myslím, že som za posledných 20 rokov pochopil súvislosti vzťahu kolobehu vody v malých vodných cykloch i energetických tokov medzi Slnkom a vodou, dovoľm si ponúknuť minoritný hlas do diskusie o možných príčinách ďalšej katastrofálnej povodne nielen u našich susedov.

Na vysvetlenie súvislostí som si dovoľil použiť satelitné snímky z portálu SHMÚ, ktoré v trojhodinových intervaloch ukazujú, ako sa rozsiahly dažďový mrak nechcel odlepiť od spomínaného územia. Pripomínam, že ak by sa dažďové mraky mali možnosť vyliť napríklad na raz tak veľké územie, na aké sa vyliali, nič by sa nestalo a Česko, Nemecko a Rakúsko by neboli ohrozované povodňovou katastrofou.

Odporúčam si na satelitných snímkach všimnúť rozsiahle bezoblačné pásmo v západnej časti Nemecka, nad Belgickom, Holandskom i Francúzskom. Na východ od dažďového mraku sa celý deň "vsúval" tiež rozsiahly bezoblačný pás. Pripomínam, že v Moskve bolo cez 25 stupňov a na severe Fínska takmer 30 stupňov Celzia, čo je na toto obdobie v týchto končinách neobvyklá teplota. Ako je možné, že sú takto zdeformované teploty na kontinente a úplne postavené na hlavu a prečo už začiatkom júna? Ako je možné, že sú tak silné hranice oblačného a bezoblačného pásma? Veď v minulosti to tak nebolo. Alebo bolo? Určite bola oblačnosť viac rozťahnutá nad kontinentom a keď tie mraky skondenzovali, tak sa vyliali na väčšiu plochu s menšou intenzitou zrážok. Všimnime si tiež dva frontálne systémy, ktoré sa zrazili nad Nemeckom a Českom - ako keby to bola frontová línia medzi západom a východom, v ktorej obidva fronty chcú za každú cenu zvíťaziť.

Dá sa vôbec takýto úkaz fyzikálne vysvetliť? Vysvetlenie ponúka Nová vodná paradigma - Voda pre ozdravenie klímy. Podľa jej záverov, ak v krajine pribúdajú vysušené plochy (prevažne v poľnohospodársko-urbánnej krajine), potom sa menej slnečnej energie spotrebuje na výpare vody z krajiny do atmosféry a viac sa vyprodukuje citelného tepla do atmosféry. Fyzikálne platí, že jeden kubík vyparenej vody spotrebuje takmer 700 KWh energie Slnka. Ak obmedzujeme však dažďovej vody do pôdy napríklad jej skanalizovaním do najbližšieho potoka z akýchkoľvek príčin (urbanizáciou či spriemyselnovaním poľnohospodárskej krajiny), potom sa spomínaných 700 KWh nespotrebuje na výpare vody do atmosféry, ale táto nespotrebovaná energia sa transformuje na citelné teplo a prehreje prostredie. Vysušovanie krajiny týmto podceňovaným činom doslova vyrába ohromné teplo, ktoré prehrieva atmosféru. Tak vznikajú tepelné ostrovy s vyššou teplotou. Táto vyprodukovaná energia spôsobuje nielen chaos v atmosfére, ale aj nepríjemné súvislosti s poklesom zrážok vo vysušených regiónoch a s nebyvalou tvorbou vertikálnych mrakov nad

chladnejšími, prevažne horskými a lesnatejšími územiai, čo je vlastne priestorová zmena rozdelenia zrážok a s ňou súvisí aj časová zmena rozdelenia zrážok.

Ak je to naozaj tak, potom máme jednoduchý nástroj na riešenie. Potrebujeme jednoducho vysušenú krajinu zavodňovať a tým produkovať menej tepla do atmosféry a potom sa môže stať "zázrak". Malo by menej intenzívne pršať v chladnejších horských oblastiach a viac vo vysušovaných, čo je výhodné tak pre tých, ktorí žijú v hornatejších a lesnatejších územiach, ako aj pre tých, ktorí žijú v nížinných oblastiach, presušených prevažne poľnohospodárstvom a urbanizáciou krajiny. Paradox na tom je ten, že k dramatickým privalovým dažďom významnou mierou prispievajú rozsiahle urbánne zóny, ako napríklad aj Praha, ktorú aktuálne ohrozuje ďalšia ničivá povodeň. Prečo? Napríklad preto, že ročne sa z územia Prahy a všetkých jej satelitov odkanalizuje asi 70 miliónov m³ vody, čím Praha prispieva k ohrievaniu atmosféry v Českej kotline. Proces vysušovania krajiny a teda ubúdania vody z českého územia presahuje ročne 500 miliónov m³, čím sa ročne zvyšuje príspevok k ohrievaniu vzduchu cca 350 000 GWh, čo je asi 5 ročná produkcia energie českých elektrární.

Vysušuje sa pritom aj Francúzsko, Nemecko, Holandsko, Belgicko i celý juh Európy. Na tomto procese sa samozrejme podieľajú aj východné krajiny. Ďalším paradoxom je, že kultúra európskej legislatívy stojí na sektorovom princípe, z ktorej vyplýva, že časti územia musím úplne environmentálne chrániť a iné časti môžem úplne pretvoriť. Výsledkom tejto legislatívy je potom konflikt dvoch energií v atmosfére (latentného a cíteľného tepla), vytvárajúci super búrky a iné nebezpečné javy v atmosfére, podobne ako nad severoamerickým kontinentom.

Je preto najvyšší čas zastaviť plošné vysušovanie Európy. Ak to neurobíme teraz, spočíta nám to sila živlov, ktorú vlastne produkujeme my sami - posielaním čoraz väčšieho množstva energie do atmosféry. Ak to dnes naštartujeme, do desiatich rokoch máme problém extrémnych povodní, sucha i živelných pohrôm, aké poznáme dnes, zažehnaný. Ak to neurobíme, čakajú nás na našom kontinente nové extrémne prejavy počasia, s dnes ešte netušeným rozsahom.

Michal Kravčík

ANO. ZA VŠÍM HLEDEJ SLOVĚKA. LEČ JAKÉHO?

Tady se vedou bitvy o to, zda jsou změny klimatu způsobovány tím, že je ve vzduchu moc CO₂ nebo naopak málo a totéž se týká teorií o metanu. Zda to všechno způsobuje člověk tím, že moc dělá nebo naopak, že něco nedělá vůbec. Jestli za to můžou uhelné elektrárny v Číně, auta v USA nebo prdící krávy Argentiny. Pěstitelé řepky se předhánějí s majiteli solárů, kdo víc zasviní poslední zbytky orné půdy a je jim vyčítáno, že orné půdy ubývá. Majitelé travnatých luk dostávají peníze za to, když nic nebudou pěstovat, aby nezvětšovali rozlohu orné půdy. Koryta potoků a řek se betonují, napřimují, prohlubují, aby náhodou voda někde nezůstala tři uteřiny bez pohybu směrem k moři. Staví se přehrady, aby voda neutíkala tak rychle směrem k moři. Navíc natřete Prahu, že v České, kotlině je jedním faktorů, který přispívá k záplavám. To v Čechách nesmíte, Praha přece nejvíc přispívá k tvorbě HDP. Nikdo neví čím, ale všichni kývou hlavou.

L. Krajíček

ČAPÍ ROMÁN – VE VŠECH ČAPÍCH HNÍZDECH TO PROBÍHÁ ASI TAKTO

Zvedl se a dívá se, co se pod ním děje - a ejhle, dvě vajíčka se vrtí a - už mají v druhé půlce malé čápě... No jo, jsou to mé děti... a co to třetí? Ještě je trochu zahřejeme... A uvidíme, jak se věci - vajíčka vyvinou.

O tři dny později, to třetí se asi nevyklíhne, ale ti dva se mají k světu - ve stínu těla jednoho z rodičů

Takže je to jasné - instinktivně bylo nevyklíhlé vajíčko z hnízda odstraněno, a ti dva malí prcci den ode dne rostou... Viz další snímek

Pohyb v čapím hnízdě sledovala a komentovala Andrea Adamová

KARDINÁL VLK POZDRAVIL VE VATIKÁNU PAPEŽE FRANTIŠKA

V tyto dny navštívil kardinál Vlk Vatikán. Při této příležitosti měl možnost koncelebrovat mši svatou v kapli penzionu Domu svaté Marty s papežem Františkem. Po bohoslužbě ho spolu s dalšími účastníky pozdravil.

Mše svatá se zúčastnilo více než 50 věřících, mezi nimi asi 25 kněží, několik biskupů a 4 kardinálové. Hlavní skupinu účastníků tvořili pracovníci Kongregace pro klérus. Vzhledem k takovému množství účastníků nebylo možné s papežem mluvit dlouho.

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Takže ony přicházejí na svět vlastně takto...alespoň některé

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (817)

Nedávno jsem byl na návštěvě jednoho známého. Bydlí v takové docela hezké kolonii rodinných domů na kraji jedné moravské vesnice. Vedle nich si na poslední volné parcele postavil dům mladý muž, který šel zrovna při mé návštěvě kolem a pozdravil. Pochopitelně, že člověka zajímá, jak si poměrně mladá rodina může jen tak poměrně rychle postavit rodinný dům. Známý mi sdělil, že jde o podnikatele, který rozumí kalení kovů. Mimo své základní firmy má pobočky na Slovensku, v Polsku, v Maďarsku a v Rusku. Tam jich má snad několik. A všechny prosperují. Kalí kovy a snad i charaktery.

Pár dní poté mě pozval na pivo jeden místní podnikatel. Chtěl pomoci s nějakým propagačním letákem. Když jsme se v úvodu bavili o tom, jak žijeme, vylezlo z něj, že strávil měsíc v Helsinkách. Vyprávěl mi úžasné věci, které mu nemohla poskytnout žádní cestovní kancelář. Vysvětlil mi to. Má tam již šest let vdanou dceru, která se rozhodla, že tatínkovi, mamince a dvěma mladším bráchům přiblíží Finsko. A tak s nimi měsíc střídavě ona či její muž jezdili po Finsku.

A tak jsem si uvědomil, jak se postupně stáváme docela normálním evropským státem. Jedni naši známí se nedávno omluvili ze zamyšlené kulturní akce, protože za jejich synem přijeli jeho mladí přátelé z Ameriky.

V posledním roce jsem dostal několik e-mailů od mých známých, že dočasně mění adresu. Studují nebo pracují v jiných zemích.

Před pár lety jsem v Lübecku narazil na tržišti, které je v takovém zajímavém historickém stavebním komplexu, na Čecha. Měl tam stánek s knihami, převážně tedy německými. Dali jsme se do řeči. Po dědečkovi zdědil velkou knihovnu, v níž byla převaha německých knih. Nerozuměl jim. Tak je začal prodávat. Nejprve přes internet, ale na tom prodával. Takže jezdil na různá místa v Německu, až zakotvil v Lübecku. Kupuje německé knihy i u nás doma, prodává je a legislativně má prý vše ošetřeno. Navíc se naprosto zdokonalil v němčině a v angličtině. Přiznal se mi, že je mu dvaasedmdesát, ač na ně rozhodně nevypadal. Ale určitě byste ho i dnes v Lübecku našli. Má prodejní pult hned u takového prvního sloupu.

My si ani neuvědomujeme, jak celosvětově probíhají úžasné a široké výměny studentů. Nejde pouze o program Evropské unie Erasmus, nebo o výměnné pobyty Rotary clubů či o zajímavou činnost americké AISE (American Intercultural Student Exchange) a mnoho dalších podobných organizací.

Jedna moje přítelkyně, s níž jsem se léta neviděl, mi představila svého nového partnera. Nikoli cizince, ale Čecha, nebo spíše roduvěrného moraváka. Jak jste k sobě přišli, ptám se. Oba se smáli. Najednou jsme proti sobě plavali v bazénu. A kde? V Thajsku, řehnili se oba.

Takže co z toho plyne?

Když si odmyslíme, že přibližně několik set poslanců, senátorů, ministrů, se denně vůči sobě a druhým stranám vymezuje, pomlouvá je (podle nich konstruktivně kritizuje či politicky bojuje), tak je třeba je nechat. Ať se třeba umlátějí pětistíci. Pouze si musíme hlídat, aby nenápadně nezrušili svobodu slova, svobodu pohybu, sdružování a spolčování. Jejich tanečky sice stojí nějaké peníze, ale berte to jako kolorit neobvyklé zoologické zahrady. Po dlouhých padesáti letech a dvou totalitách jsme dostali možnost se realizovat. Navzdory všemu toho využíváme. Ti druzí ovšem také. Oni si myslí, že k našemu prospěchu, ale je to k jejich vlastní škodě. Fakt, nechte je být, ať se umlátí čepicemi, vždyť mnozí z nich nebyli za svůj pracovní život nikdy mimo parlament. Možná, že by nebylo špatné iniciovat zákon, že místa poslanců, senátorů a případně i ministrů jsou dědičná. Postupně by tak zcela zanikla a v Čechách, na Moravě a ve Slezsku by mohlo být dobře. V případě přijetí takového systému, mi bylo zcela lhostejné, koho nakonec Miloš Zeman pověří sestavením nové (jiné) vlády. Stejně to nebude moje vláda a stejně bude stejná. Tento názor mám z první ruky. Včera večer se u nás v hospodě o nějaké vládní krizi či něčem podobném nemluvilo.

Všichni se bavili o tom, že začínají růst houby. I praváci.

Dnes má svátek LEOŠ/LEO. Zítra, ve čtvrtek KVĚTA/KVĚTUŠE. V pátek ALOIA/ALOUSIE, v sobotu PAVLA, v neděli ZDEŇKA, v pondělí JAN, v úterý IVAN a ve středu ADRIÁNA/ADRIAN. Nezapomeňte jim blahopřát.

